

Thøger Larsens arbejdsværelse

Thøger Larsens arbejdsværelse stammer fra det hus, som han byggede i nærheden af Lemvig Sø i 1907. Huset findes stadig; det ligger Thøger Larsensvej 2c, og der er en mindeplade på gavlen. Dengang lå huset i udkanten af byen. Alt inventar, bøger, papirer, indholdet i skuffer og skabe blev flyttet på museum i 1932, kun fire år efter digterens død. Rummet har derfor både autenticitet og intensitet; det fornemmes som om beboeren har rejst sig og er gået ud et øjeblik.

De tætpakkede boghylder rummer store mængder af de opslagsværker, som Thøger Larsen flittigt konsulterede i sine filologiske, mytologiske og astronomiske studier. I skufferne lå i mange år store mængder af papirer, digtudkast og andre manuskripter, de mange lejlighedssange som digteren skrev (med ret ujævnt talent), fotos, tegninger m.m. Alle disse papirer er blevet ordnet og registreret og indgår i dag i Lemvigs Museums Thøger Larsen-arkiv. Der ligger også mange personlige ejendele – cigarkasser med alskens skatte, små lapper

med notater, minder fra barndommen og rejserne til Italien i de sidste år, postkort fra vennerne, en lille pakke med sneglehuse, en laurbærkrans, breve fra moderen. Alt det et menneske gemmer, og som har betydning for én selv, men som let taber betydningen, når man selv er væk, og bliver til noget der kan kasseres.

Sådan gik det ikke med Thøger Larsens arbejdsværelse, og det er med til at gøre det til noget særligt. Det er ikke en "mindestue", hvor man bagefter har samlet minder om en god digter. Det er hans arbejdsværelse, flyttet rub og stub som han selv forlod det. En mand, der som dreng og ung mand havde kendt og elsket Thøger Larsen og var kommet meget i arbejdsværelset, besøgte engang som gammel Lemvig Museum; han hed Carl Aaberg. Han så sig længe omkring og sagde så: "Det hele ser rigtigt nok ud, men der mangler lugten af cigarer".

En anden ting, der gøre arbejdsværelset til noget enestående, er, at det på magisk vis spejler Thøger Larsen som digter, ikke som privat person. Sammenligner man de gamle fotografier fra arbejdsværelset med billeder fra resten af hjemmet, er forskellen slående. Hjemmet i øvrigt var møbleret i god borgerlig stil – med repsbetrukne sofaer, mahogniborde, klaver og gode malerier på væggen. Her bor redaktøren og hans frue. I dette nydelige hjem har arbejdsværelset været en skummel hule, tilrøget, tæt foret med bøger og papirer, stabler på gulvet, et værksted med lykkeligt rod.

Bogsamlingen er sikkert startet i det bedsteborgerlige bogskab med glasdøre, men er siden vokset ud over alle bredder i hastigt sammentømrede bræddereoler. Det er et natterum for en digter, der udforskede Universet og førte lange samtaler med venner, når fruen var gået i seng. Ikke et rum, hvor en kvindelig hånd fik lov til at rydde op eller støve af. Man fornemmer, at fru Thyra har lukket døren ind til det, da Thøger Larsen døde – og nok har været glad, da andre kom for at tage det hele med sig.

Samtidig er det et "tankerum", en smeltedigel, hvor tidens tanker brydes; her mødes gammel bondekristendom med pantheisme, de græske guder og Darwin. Det har været et reservat, isoleret fra provinsbylivet, men i nær kontakt med åndsfæller andetsteds. Siddende i arbejdsværelset kunne Thøger Larsen skrive til sin ven Ebbe Kornerup: "Hvor var det rart, om vi faa Mennesker rundt om paa Kloden, der forstaar hinanden og erkender Verden dybt, kunde leve mere sammen, thi mellem de andre er vi jo saa ensomme".

